

4 pôstna nedeľa 2023 A

AI V obchodoch nám často ponúkajú rôzne akcie. Napríklad akcie dva v jednom. Keď si kúpime jeden výrobok, druhý dostaneme zadarmo. KE Niečo podobné sa deje pred našimi očami v dnešnom evanjeliu. Ježiš prejavuje svoju moc na sviatok svetiel. Uzdravuje telesnú aj duchovnú slepotu.

DI Zázrak uzdravenia zo slepoty sa nedeje naraz, ale postupne. Slepec najprv vidí Ježiša len ako ďalšieho človeka v rade tých, ktorí sa nad ním zľutovali. Svedčí o tom slepcov výrok: - Človek menom Ježiš urobil blato, pomazal mi oči a povedal: „Choď, umy sa v rybníku Siloe. Tak som išiel, umyl som sa a vidím.“ - Po tejto skúsenosti už uzdravený človek začína meniť svoj pohľad na Ježiša z obyčajného človeka na neobyčajného. Svedčí o tom aj vypočúvanie farizejov. - A tak sa znova opýtali slepého: "Čo o ňom hovoríš, keď ti otvoril oči?" On odpovedal: "Je to prorok." - Odpoveď slepca ukazuje, ako sa jeho vnímanie Ježiša prehĺbuje. Čím viac uvažuje o tom, čo sa stalo, a o rozruchu, ktorý to spôsobilo, tým viac si uvedomuje, že Ježiš nemôže byť len obyčajný a neobyčajný človek. Tu sa však nezastaví. Neskôr sa uzdravený slepec opäť stretáva s Ježišom. Ježiš sa ho pýta: "Veríš v Syna človeka?" "Verím," odpovedá mu. On odpovedá: "A kto je to, Pane, aby som v neho veril?" Ježiš mu odpovedal: "Videl si ho, je to ten, ktorý s tebou hovorí." On povedal: "Verím, Pane!" A padol pred ním na kolená.

PAR Ladislav Simajchl sa nad dnešným evanjeliom zamýšľal takto: "Prečo jeden verí v Boha a druhý neverí, jeden chápe a druhý nerozumie, jeden vidí a druhý je slepý? Telesne slepému Ježiš vracia zrak. Ale ide o viac než len o fyzický zrak. Farizeji majú dobré oči. A predsa to nie sú farizeji, ale slepec, kto teraz vidí Ježiša. Hlbšie ako len jeho oči: Uveril, že je to Boží prorok - Mesiáš. Slepec sa nechal priviesť k svetlu viery a drží sa ho s jednoduchou a priamočiarou logikou, ktorá často mátie rozum neveriacich. Farizeji, tí, čo majú oči, sa v rozprávaní javia ako slepí, zaslepení. Je to úplná tragikomédia, ktorú tu rozbiehajú, aby sa vyhli nutnosti veriť v Ježiša. Konajú podľa pravidiel: Nechceme, aby to bola pravda, preto to nie je pravda. Taká je logika nevery, vtedy aj teraz. Použijú čokoľvek, len aby podporili svoje argumenty: výsmech, osobné urážky, ponižovanie človeka,

ktorý verí, vyhrážky a zastrašovanie. Keď ani to nepomôže, nastúpi teror: "Vyhnali ho." A tak sa to stane. A ako sa farizeji vyzbrojili svojimi vedomosťami! Všimli sme si, ako ich neustálym refrénom je: vieme, že..., je nám známe, že..., je dokázané, že... Tu vidíme, aká choroba infikuje ich duchovnú slepotu: samolúba pýcha, chorobná vševvedúcnosť. Aké je z toho všetkého pre nás poučenie? Naučme sa poznať hranice svojho rozumového poznania, budme pokorní. Uvedomujme si nielen to, čo vieme, ale aj to, čo nevieme. Svätý Augustín to vedel a v 4. storočí povedal, že prúdy Božej milosti nevtekajú do vrchov ľudskej pýchy, ale tečú do údolí ľudskej pokory.“ MY Pierre Lefevre vo svojej knihe *Príbehy písané životom* zaznamenáva príbeh mladého Francúza: „V osemnástich rokoch som nastúpil na vojenskú službu. Bol som povolaný do Paríža. Prvýkrát v živote som sa ocitol medzi ľuďmi, ktorí vôbec neverili. Spomedzi tridsiatich vojakov v našej izbe som bol jediný, kto v nedeľu chodil do kostola. V tejto situácii som začal mať pochybnosti. Moji priatelia boli v podstate úprimní a sympatickí. A predsa sa nestarali ani o kostol, ani o náboženstvo. Takže sa dalo vydržať aj bez náboženstva. Napokon, prečo by som mal mať pravdu len ja a ostatní by sa mali mýliť? Tak som pomaly začal strácať dôveru a vieru. V mojom srdci bola temnota. V tejto temnote mi Boh dal svetlo. Mal som tetu, ktorú som si veľmi vážil. Tetu Teréziu. Bola zdravotnou sestrou. Stelesnená добрota. Nikdy sa nevydala a počas celého života ticho pomáhala ľuďom v duchovnej a fyzickej núdzi. Raz som sa vybral na dovolenku, aby som tetu Terezu navštívil. Žila v dedine neďaleko Paríža. Popoludní som sa išiel prejsť a chvíľu som z mosta obdivoval krásnu riekku. Potom okolo prešiel starší tulák a zastavil sa pri mne. Dali sme sa do reči. Zrazu ukázal na dom mojej tety. Plný nadšenia povedal. "Tam býva najlepšia žena v celom okolí. Sama nemá takmer nič, ale robí všetko pre to, aby pomohla našincovi." V tej chvíli som pochopil: moja teta je zďaleka najlepší človek, akého poznám, a - je to hlboko veriaci kresťan. Nie je viera, ktorá vyžaruje takú lásku, pravdivá? Tak som našiel cestu späť k viere.“

ADE Ďakujeme za dar a svetlo viery. Ak je naša slabá, prosme Boha, aby ju prehĺbil a osvetlil svojou milosťou. Ježiš chce byť Pánom našich životov. Amen.